

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 215 — Barcelona, juny del 1960

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

BALANÇ D'UN VIATGE

Acabada ja la remor propagandística aixecada pels serveis oficials entorn del viatge del dictador a Catalunya, és obligat de preguntar-se: Per a què ha vingut Franco a Barcelona? Què ha resolt el viatge? Què ha canviat?

Franco ha vingut, principalment, per a intentar d'impedir que la burgesia se sumés del tot a una acció de masses que, després d'obtenir la destitució de Galinsoaga, ha pres nou impuls entorn de la petició de llibertat per a l'ensenyament de la llengua catalana.

Sabedor del malestar existent entre la classe obrera i altres capes populars de la població catalana, Franco temia que el pas de certs nuclis burgesos a l'oposició activa fos el senyal del començament d'una acció general contra el règim de més abast que les anteriors.

Per això, el programa del viatge comprenia una sèrie d'actes espectaculars amb els quals, sense canviar l'essència de la seva política d'opressió nacional, el règim volia donar la impressió de tenir en compte les reivindicacions del poble català. Amb això i amb algunes concessions menors de caràcter econòmic, els franquistes esperaven accontentar la burgesia catalana i calmar els ànims populars.

Feta abstracció dels actes i desfilades de pur caràcter propagandístic, els fets més transcendents del viatge de Franco han estat — segons els mateixos franquistes — la cessió del castell de Montjuïc, a l'Ajuntament, l'empenta donada a la compilació del Dret Civil especial de Catalunya (Apèndix al Codi Civil) i l'aprovació de la Carta o règim especial del municipi barceloní.

Fins i tot un cec pot veure que aquestes mesures són vulgars disposicions de tipus administratiu, sense cap projecció real sobre la vida de la població. Amb elles no es dona cap solució als problemes creats per la crisi econòmica i el pla d'estabilització ni es dona satisfacció a les aspiracions nacionals i democràtiques del poble català. Es precisament per això que el govern s'esforça per a inflar la seva importància real.

La cessió del castell de Montjuïc no té cap significació real. Cert que la fortalesa, presó i patíbul de tants i tants lluitadors revolucionaris en temps de la monarquia, ha horroritzat durant molts anys les generacions avui ja madures. Però l'horror dels catalans no era provocat pel castell mateix, sinó pels crims que en ell es cometien. Era el mateix horror que avui experimenten davant les sales de tortura de la « Jefatura de Policia » de la Via Laietana i davant les practiques terroristes de Creix i la seva banda.

per
GREGORI LOPEZ RAIMUNDO

Però és que, a més, la tal cessió no és certa. El decret governamental disposa que el castell haurà de ser transformat en Museu «en el que es lloïn les glòries militars pàtries». El Patronat del Museu serà presidit pel Capità General, que nomenarà el Secretari, i el seu reglament s'haurà de sotmetre a l'aprovació del Ministre de l'Exèrcit. En realitat, la única cosa que ha estat cedida de veritat a l'Ajuntament és l'obligació de pagar les despeses d'instal·lació i entreteniment del futur Museu.

La Compilació del Dret Civil especial de Catalunya no alterarà per a res la situació ja existent. El dret foral català no ha deixat mai d'estar vigent. La compilació — que, segons «La Vanguardia» del 8-5-60 — «porta tants anys de preparació com els que té el Codi Civil», no té altra raó de ser que facilitar la utilització de les fonts legals catalanes i preparar l'ur integració en un futur codi civil uniforme per a tot Espanya.

La Carta Municipal reformarà, efectivament, l'estructura de l'Ajuntament, accentuant el seu caràcter antimocràtic. La mèdulla de la reforma consisteix en que totes les funcions executives estaran en mans de l'Alcalde, assistit per sis Delegats que ell mateix nomenarà. El Consell Pie només podrà assenyalar les línies generals i exercir un control anual de la gestió municipal. El poder dels consellers queda, per tant, limitat en benefici del de l'Alcalde. I aquest serà nomenat, a caprici, pel «Caudillo».

La reforma — que també s'ha d'aplicar a Madrid — està dirigida a assegurar un control més estricte del govern damunt el municipis més grans d'Espanya. No té res a veure, doncs, amb els vells «usatges», ni amb les tradicions barcelonines, com vol fer-nos creure Porcioles. Les úniques variacions respecte del règim actual seràn una disminució de les possibilitats d'influir en la gestió municipal i una molt probable agravació de la pressió tributària.

La premsa estrangera havia anunciat que Franco donaria alguna satisfacció a les aspiracions nacionals del poble català. Hom parlava de la molt probable creació d'una càtedra de llengua catalana a la Universitat de Barcelona. Però el govern, ben al contrari, ha reafirmat el seu propòsit de mantenir les limitacions existents, amb la prohibició del «Cant de la Senyera» en el concert de l'Orfeó Català al Palau de la Música, el 20 de maig.

La reacció dels espectadors — per-

tanyents en llur gran majoria a les diverses capes de la burgesia — en posar-se a cantar l'himne prohibit en presència de quatre ministres, demostra per ella mateixa que els propòsits de Franco en traslladar-se a Barcelona no han estat assolits. Ben al contrari, indica que aquestes capes de la burgesia són cada dia més conscients que els afalacs franquistes envers Catalunya són una conseqüència de la debilitat del règim, que ja no pot mantenir, com en el passat, una política anticatalana basada exclusivament en la força bruta. Per això, en comptes d'acceptar mansament la prohibició — com ho haurien fet fa alguns anys — els espectadors del Palau de la Música van protestar contra la disposició governamental i van rebre a cops els policies que volien detenir-los. Es d'esperar, per tant, que el viatge del «Caudillo» no freni sinó que impulsi encara més l'acció de la burgesia catalana en defensa dels seus interessos que, en molts punts, són contraris als de l'oligarquia dominant. També cal esperar-ne una intensificació de la campanya per la llibertat d'ensenyament de la llengua catalana.

Per a la classe obrera els resultats del viatge del dictador no poden ser més negatius. Els jerarques franquistes no han fet res durant llur estada a Barcelona per a limitar l'atur forçós i les dificultats que pesen damunt dels treballadors. Ben al contrari, la única mesura econòmica important que s'anuncia — l'aprovació del pla de reorganització de la indústria tèxtil cotonera — augmentarà en algunes desenes de milers el nombre dels sense feina. Per altra banda, durant els darrers dies d'abril, més de 70 enllaços i obrers d'avantguarda van ser detinguts i molts d'ells segueixen, encara, a la presó. Per això el desig de canvis i l'odi dels obrers envers el règim s'an accentuat.

En els pròxims mesos es donaràn condicions encara més favorables per a desenrotllar accions parcials contra l'atur, per a millorar el salari, per a impulsar i ampliar l'acció de tot el poble contra la repressió policíaca i per l'amnistia i les llibertats nacionals i democràtiques. Que aquestes possibilitats es convertixin en realitat dependrà en bona part de l'actitud que prenguin els partits i grups polítics de l'oposició. Actuant units, o almenys en forma coordinada, Catalunya pot convertir-se en els pròxims mesos en el punt de partida d'un grandios moviment que reculli en el nostre país les recents lliçons de Turquia i Corea del Sud. Per a que sigui així, els comunistes catalans persistirem en les nostres propostes d'entesa amb les altres forces polítiques antifranquistes i complirem el nostre deure al capdavant de les lluites dels treballadors i de tot el poble.

PERQUÈ NO S'HA CELEBRAT LA "CONFERÈNCIA DELS QUATRE"

Per
MATEU ORIOL

FRANCO i la seva premsa han aco-llit amb gran satisfacció l'ajornament — que ells anamenen fracàs — de la «Conferència dels Quatre». Franco creu que la seva posició internacional en sortirà reforçada i per a demostrar-ho, ha fet publicar, amb gran soroll propagandístic, la carta que Eisenhower li va enviar immediatament després de la ruptura de les conversacions de París. Al mateix temps, i com a prova de la seva fidelitat a l'amo americà, ha fet suspendre el partit de fútbol que havien de jugar Espanya i la Unió Soviètica. Però les esperances de Franco estan condemnades al fracàs puix, malgrat els obstacles, la voluntat de pau dels pobles acabarà per a triomfar sobre el pelicisme dels dirigents capitalistes.

Cal recordar que la coexistència pacífica no significa que els països capitalistes seran cada dia menys capitalistes i els països socialistes cada dia menys socialistes fins a arribar a la síntesi dels dos sistemes, sinó que és la forma que pren en els nostres dies la lluita de classes a escala internacional. La coexistència pacífica avança i s'imposa a mesura que augmenta la força econòmica, militar i humana dels països socialistes, perquè el socialisme significa, precisament, l'eliminació de les causes de la guerra. Per això la pau ha estat, és i serà, consubstancial amb el socialisme.

Mentre els governants dels països capitalistes es van creure econòmicament i militarment més forts, van considerar que el desig de pau dels països socialistes era una prova de la debilitat d'aquests, debilitat que van intentar d'explotar a fons amb la política de guerra freda, basada en la militarització de l'economia i en l'amenaça, la provocació i el risc de guerra oberta com a norma de política internacional. Però la força dels països socialistes no ha cessat d'augmentar, fins a arribar a una situació que l'amenaça de guerra i la intimidació ja no poden resoldre res, puix el recurs a la guerra significaria la destrucció del capitalisme mateix. Quan els dirigents capitalistes s'han començat a donar compte d'això, la coexistència pacífica — imposada per la força del camp socialista

— s'ha començat a obrir pas. Però la seva consolidació és lenta i plena d'entrebancs, puix els cercles militaristes segueixen gaudint de posicions importants en els governs dels països capitalistes.

En definitiva, pot dir-se que la política d'aquests governs consisteix en acceptar la coexistència pacífica perquè no els queda cap altre remei, però procurant posar tots els obstacles i entrebancs possibles. Accepten la coexistència de nom, però no de fet. Proclamen llur acceptació de la pau, però continuen la política de rearmament i la construcció de bases militars dirigides contra els països socialistes. Acudeixen a conferències internacionals sobre el desarmament i la cessació de les proves atòmiques, però les fan fracassar. Voten a la ONU plans de desarmament, però els capitalistes nordamericans augmenten llurs inversions en les indústries de guerra americanes i alemanyes. En apropar-se la celebració de la «Conferència dels Quatre», per la que tant ha treballat la Unió Soviètica, els dirigents occidentals (com de Gaulle, Eisenhower i Adenauer) declaraven que no calia esperar-ne gran cosa, que la conferència deixaria les coses tal com estaven, etc.

En aquestes condicions, l'incident de l'U2, l'avió d'espionatge nordamericà abatut a l'interior de la Unió Soviètica va ser la gota que va fer vessar el vas. Com és sabut, malgrat que el govern soviètic va deixar una porta oberta al govern nordamericà, aquest, en comptes d'aprofitar el gest soviètic, va proclamar que els vois d'espionatge formaven i formaran part de la política oficial dels Estats Units que és el mateix que dir que la URSS és enemic oficial dels EE.UU. Malgrat que aquesta posició americana comprometia greument les perspectives de la conferència, la Unió Soviètica va fer un últim esforç i es va declarar disposada a participar-hi si es desfeien prèviament els malentesos i el

govern nordamericà retirava les seves declaracions, cosa que aquest no va fer. D'aquesta manera, el govern americà, per boca del president Eisenhower, va sabotejar la conferència.

QUINA repercussió tindrà a Espanya l'ajornament de la conferència? En sortirà realment reforçada la posició internacional de Franco? Ben al contrari. Malgrat els esforços de la propaganda capitalista, els pobles del món van comprenent cada dia amb més claredat quins són els veritables interessos que la defensa la política nordamericana. Els incidents que van precedir la conferència, la no celebració d'aquesta i els fets posteriors, com la carta d'Eisenhower a Franco, han acabat d'obrir els ulls a molta gent.

Malgrat els obstacles, la coexistència pacífica continuarà imposant-se perquè la força econòmica i humana dels països socialistes augmenta cada dia més. Són els governs capitalistes els que hauran d'anar abandonant les posicions de la guerra freda, puix amb la seva actitud, la URSS ha demostrat que està en condicions de no transigir amb cap forma — oberta o disfressada — d'immobilisme i d'obligar els governants capitalistes a definir llurs intencions reals.

En la necessària revisió de posicions que els dirigents capitalistes es veuran obligats de fer, Franco serà un obstacle, perquè Franco és l'encarnació mateixa de l'immobilisme, de la guerra freda. Els fluxos i refluxos de la lluita per la coexistència pacífica repercuteixen a casa nostra però no són el decisiu. De fet, Franco és un llast per a la facilitat de maniobra dels governs capitalistes, llast que deixaràn anar a la primera ocasió propícia.

I aquesta primera ocasió propícia no pot ser altra que l'acció unida del poble espanyol contra la dictadura. El decisiu són, doncs, les accions de masses a l'interior d'Espanya. Per més que Franco faci i prediqui, per més partits de fútbol que suspengui, la seva hora ja ha passat.

SEGUEIXEN CAIENT DICTADURES...

AEspanya encara hi ha algunes persones que afirmen que mentre tinguem el nordamericà instal·lat a casa nostra és impossible treure Franco, puix a la primera manifestació de masses important els nordamericans intervindrien.

La total manca de base d'aquestes afirmacions ha quedat ben demostrada pels recents esdeveniments de Turquia, i per les manifestacions del Japó.

Com abans a Veneçuela, Cuba i Corea, el cop d'Estat de Turquia ha demostrat que són les masses populars les que realment decideixen en un país. Si el poble turc no s'hagués manifestat en massa contra la dictadura de Menderes, l'exèrcit no hauria intervingut. I

dependrà de l'abast de la pressió popular que el nou règim avanci o no en el camí de la democratització de les institucions.

Al Japó han estat la presència de les bases nordamericanes i la total subjecció del govern japonès a la voluntat dels polítics i homes de negoci americans el que ha fet esclatar la indignació popular. I aquesta ha esdevingut tan forta, que el govern sembla condemnat a dimitir més tard o més tard o més aviat.

El món tan desvergonyidament i hipòcritament anomenat «lliure» s'està esquerdant per un costat i per l'altre. I en tots els casos, el fet és el mateix: és el poble el que es manifesta en massa contra la dictadura, contra la misèria, contra l'opressió, contra la subjec-

ció a les potències imperialistes i, especialment, contra els nordamericans.

I està ben demostrat que quan el poble es manifesta en massa, la dictadura i els nordamericans han de recular.

El camí de les accions de masses contra la dictadura és el que els comunistes venim assenyalant des de fa temps. És el camí que ja han seguit els pobles de Veneçuela, Cuba, Corea i Turquia i el que està seguint el poble japonès.

I com que els problemes d'aquests països són, en aquest sentit, molt semblants als nostres, la seva experiència ens ha de demostrar definitivament que no hi ha res que justifiqui la passivitat i que és amb grans accions de masses que nosaltres podem i hem d'enderrocar la dictadura franquista.

ELS FETS DEL PALAU DE LA MÚSICA

estada de Franco a Barcelona ha produït sorolloses manifestacions... i no pas entusiasme precisament. Entre elles ha estat especial repercussió la del Palau de Música del dia 19 de maig.

Com és sabut, per a aquest dia estava programat un concert de l'Orfeó Català homenatge al nostre gran poeta Joan Maragall. Entre les obres que s'havien d'interpretar i que, com a tals, figuraven al programa, hi havia el cèlebre «Cant de la Senyera».

Però tres dies abans del concert, el governador Sr. Acedo va prohibir la interpretació de l'obra, sense cap altra explicació. El concert es va celebrar amb la presència de quatre ministres — entre ells, el Governador Sr. Alonso Vega — i d'uns centenars de policies. Però en acabar el concert, el públic es va posar a cridar demanant el «Cant de la Senyera» i com que l'Orfeó no el podia interpretar, va ser el públic mateix qui es va posar a cantar. La policia va començar a actuar, però el públic va reaccionar ràpidament i es va produir una veritable batalla campal, davant dels ulls dels ministres de Franco. A l'endemà mateix, la policia va co-

mençar a detenir gent en els medis catalanistes. Entre els detinguts, cal esmentar els noms del Sr. M. Coll i Alentorn, conegut historiador i dirigent, durant la República, del partit demòcrata-cristià «Unió Democràtica de Catalunya», el seu fill J. Coll, Jordi Pujol, metge; Llibert Cuatrecasas, advocat; J. Bastardes, Lluís Santmartí, Ignasi Espar, Josep Gassiot, Jordi Boldú, Jordi Mir, Jaume Casajoana, Josep Maria Casablanca, A. Amigó, Josep Sunyer, Lluís Porcel i d'altres.

Els detinguts van ser torturats per la Brigada Social. En saber-se la notícia de les detencions i tortures, nombroses personalitats es van dirigir al bisbat i al govern civil per a protestar i demanar l'alliberament dels detinguts. Davant del palau del Bisbe, més d'un miler de persones de diverses ideologies es van reunir el dimarts 24 i el dijous 26 per a demanar la intervenció del Bisbe. El Col·legi d'Advocats va dirigir una protesta oficial al governador civil, Acedo Colunga. L'Abat de Montserrat va dirigir un telegrama a Franco en el que, després d'excusar-se d'assistir al banquet de despedida en signe de protesta, acabava dient: «...aquestes detencions i aquestes tortures són el trist epíleg de la vostra estada a Barcelona».

Una part dels detinguts ha iniciat una demanda judicial contra Creix i altres membres de la Brigada Social, per mals tractes.

Davant l'amplària de les protestes, el govern ha fet marxa enrera. La major part dels detinguts han estat ja alliberats i només queden a la presó el metge Jordi Pujol i un altre detingut.

La repercussió del fet ha estat tan considerable que el governador civil s'ha vist obligat a publicar una nota a la premsa barcelonina del 2 de juny, donant la seva pròpia versió dels fets.

Ens trobem, doncs, davant d'un pas important en el desenrotllament de la lluita antifranquista, no solament pel fet que els

esdeveniments han tingut lloc davant dels ulls dels propis ministres de Franco — i del mateix Franco, pràcticament — sinó també perquè els incidents i les protestes han mobilitzat sectors molt considerables de la societat catalana en un sentit contrari al franquisme. Els fets del Palau de la Música cal veure'ls en el marc de tot un moviment antifranquista del poble català que, darrerament s'ha manifestat en altres accions importants, com la campanya contra Galinsoga i la campanya de Defensa de la Cultura Catalana.

El que cal ara és, sobre la base d'una estreta unió de tots els antifranquistes, intensificar la lluita, empènyer encara més. A cada nova acció el combat esdevé més general, a cada nova acció nous grups de combatents actius s'incorporen a les files de l'antifranquisme. El camí és ja ben clar: el que cal és unir-nos i anar endavant.

Pel camí de San Feu...

SABADELL. - Anava l'altra dia pel camí de San Feu, quan vaig veure un grup de gent aturada a la vora del camí. Què passava? En apropar-me vaig veure, penjat d'una branca de pi amb una corretja al coll, un home jove d'una trentena d'anys. Mentre despenjaven el malaurat, ja mort, algú que l'havia reconegut, explicava: Pobre noi, si es el que va anar ahir a una obra en construcció, demanant feina. S'havia quedat sense treball i venia de Tarrassa...

Per terra, vora la soca de l'arbre, hi havia un miserable farcellet, amb un mos de pa i un tros de bacallà. —

Corresponsal.

Aquesta informació, amb la seva punyent brevetat, sembla simbolitzar l'abast de la misèria que colpeix infinitat de llars obreres.

Aquest cadàver, acusa!

RECTIFICACIO

En la salutació que el Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya va dirigir al carrer Rafael Vidiella amb motiu del seu aniversari i que va ser publicada en el número anterior (Trellat, nº 214, maig 1960) es va produir una transposició de línies. Allí on diu que el camarada Vidiella va ser «elevator pel Partit a membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya», ha de dir: «elevator pel Partit a membre del Comitè Executiu del P.S.U. i del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya».

CARTES DEL CAMP

AMPOSTA. Els treballadors del Sindicat de Regants d'Amposta han obtingut una magnífica victòria. Dos presidents de zona d'aquest sindicat els volien pagar un jorn de 50 ptes. per quatre hores de treball i de 60 ptes. per set hores. El treball consistia en netejar les canals de desguàs, amb aigua fins la cintura. En vista d'això i de la insuficiència del jornal, els treballadors van decidir protestar. Gràcies a la seva unió i decisió, van aconseguir que els pagués 70 ptes. per 4 hores i 80 per 6 hores de feina. Heus aci doncs, un bon exemple del que pot la unitat i la competitivitat dels obrers en la defensa dels seus interessos.

EL PLET DELS REGANTS DEL CANAL DE TURGELL. — Aquest plet segueix portant aigua. Després de molt estirar i lluitar, s'ha donat la sentència que, com era d'esperar, ha estat favorable a la Companyia del Canal. En vista d'això, els Síndics, que representen els interessos dels regants, van decidir celebrar una reunió a Mollerusa per prendre les mesures adients, però la reunió va ser prohibida per ordre governatiu. Malgrat que el govern estigui al costat de la Companyia, els regants no han de deixar intimidar. Si legalment no els deixen reunir, cal que busquin la manera de reunir-se extralegalment. Si legalment no els deixen defensar llurs interessos, cal que busquin altres formes de defensa, com, per exemple, la de negar-se

tots a pagar, organitzar concentracions i manifestacions de protesta a les principals poblacions de la comarca, convocar assemblees a les germandats i fer moure els dirigents d'aquestes, etc. El que no es pot fer és acceptar les coses tranquil·lament.

SAN CARLES DE LA RAPITA. — Hi ha una gran indignació entre els arrossers. Sembla que l'arros es pagarà aquest any a menys de 3,50. Si tenim en compte que les despeses de producció ja venien a ser, l'any passat, d'unes 4 ptes. per kilo i que aquest any encara han augmentat, la perspectiva és de perdre diners.

Per altra banda, les autoritats s'estàn emportant les ràdios, maquines de cosir i altres aparells de les cases de molts pagesos. D'aquesta manera es cobren les multes que l'Estat els va imposar per no haver lliurat, fa uns anys, la quota forçosa. Però si els pagesos es negaven a lliurar-la era perquè els era pagada a preus de ruïna.

Res no hi val. El govern tira endavant i els pagesos estàn que bufen. Però si no es decideixen a lluitar tots units i amb decisió el govern seguirà fent de les seves. Només amb la lluita decidida i unida podràn aconseguir que se'ls pagui millor l'arros i que s'acabin les arbitrarietats del govern.

A LA PROVINCIA DE GIRONA. — Per aquí — ens diu un corresponsal — les

coses van malament. La majoria dels pagesos no paren d'endeutar-se i han d'enviar la dona a fer de criada als hotels de la costa durant l'estiu per a poder tirar endavant. Pels mercats i fires se'n sent cada una que fa tremolar.

En un poble de la província, l'Ajuntament ha acabat d'arreglar les coses en obligar els veïns a treballar de franc en la construcció d'una escola. No és que la gent estigui en contra de l'escola, però si ho està en contra de l'Alcalde que en fer treballar els veïns gratuïtament s'embutxacava els diners que hauria de pagar en jornals i que estàn previstos en el pressupost de les obres. Basant-se en una llei franquista sobre el treball «voluntari i gratuït», l'Alcalde obliga els veïns a transportar 8 metres cúbics de sorra per dia, carro i persona. I com que en arribar l'estiu la feina del camp augmenta i són molts els pagesos que no poden acudir als dos llocs a la vegada, l'Alcalde segueix embutxacant i clava multa al que no es presenta.

Misèria, corrupció i arbitrariedad és, doncs, el panorama que la dictadura franquista ofereix als pagesos gironins. Però les coses són així perquè els pagesos es presenten dividits i, malgrat les protestes, acaben per claudicar. Si lluiten units a través de les germandats o fora d'elles les autoritats hauràn de recular. Ara més que mai val la pena de recordar la dita: «La unió fa la força».

CAL PREPARAR LES ELECCIONS D'ENLLAÇOS SINDICALS

Durant l'estada de Franco a Barcelona, el Ministre del «Movimiento», José Solís, es va referir en un discurs pronunciat a Manresa a les pròximes eleccions d'enllaços sindicals. Ja fa uns mesos que els jerarques en parlen, però segueixen guardant secreta la data de celebració. Temen que els treballadors ho aprofitin com ho van fer en 1957.

Solís ha tornat a dir que cal elegir «els millors», «els que compleixen llur obligació», «els que se sacrifiquen pels altres». El cinisme de Solís no seria possible si a Espanya hi hagués un mínim de llibertat. Les seves paraules contrasten brutalment amb la realitat de les detencions i destitucions dels enllaços sindicals que compleixen llur obligació defensant les llegendes reivindicacions de llurs companys de treball.

Però aquesta realitat no ha de ser un motiu per a renunciar a preparar les eleccions d'enllaços sindicals convertint-les en una batalla per les reivindicacions, contra els jerarques i contra el caràcter corporatiu franquista dels sindicats. Al contrari, les passades detencions i destitucions d'enllaços sindicals honestos demostren el dany que es pot causar als jerarques i al règim a través de la batalla de les eleccions sindicals.

D'altra banda, les possibilitats d'organitzar la lluita han guanyat en amplitud i la rèplica del règim, malgrat les aparences, s'ha afeblit. El règim tem la lluita dels treballadors i d'ací que prometi constantment que «el pitjor ja ha passat i que aviat vindrà el millorament». Cal que els

treballadors compreguin clarament que cap millorament no vindrà si no és guanyat per llur pròpia lluita.

Les condicions creades per les nefastes conseqüències del Pla d'Estabilització fan que el descontent sigui més ampli i profund en tots els treballadors. En tots ells se sent més que mai la necessitat de lluitar per millors condicions de vida, per salaris que permetin viure amb 8 hores de treball, per un subsidi d'atur forçós que abarqui tots els obrers i empleats i que es cobri sense dilacions de seguida d'estar parat.

La preparació de les eleccions sindicals no vol dir que cal parar la lluita per a dedicar-se a aquelles. Al contrari, cal preparar-les elaborant una llista de reivindicacions aprovada pels treballadors de cada

fàbrica o altres llocs de treball, que es pot presentar a la direcció de l'empresa i als sindicats un cop aprovada, que els candidats a enllaços es comprometin a defensar.

D'aquesta manera, la demagògia que els jerarques sindicals es veuen obligats a desplegar de tant en tant per a frenar, es pot girar contra ells recolzant en la preparació de les eleccions, exigint a les empreses i als sindicats el dret de reunir-se i local per a fer-ho.

La preparació de les eleccions sindicals, independentment que encara no se sapiga la data, pot servir als comunistes i altres treballadors d'avantguarda per a constituir Comitès d'Unitat i per a impulsar a tot arreu les accions reivindicatives.

MES DETENCIONS A BARCELONA

El viatge de Franco a Barcelona s'ha acabat amb un rotund fracàs des del punt de vista del reforçament de l'adhesió popular a la persona del «Caudillo». La repulsa contra el dictador ha estat tan evident que la Brigada Social no ha parat de detenir antifranquistes, de fer registres, de fer interrogatoris.

A part dels innumbrables registres domiciliaris, centenars d'antifranquistes han estat obligats a presentar-se a la Policia una, dues o tres vegades cada dia. El dia de l'arribada de Franco a Barcelona, totes les porteres de la Via Laietana i altres carrers que havia de recórrer la comitiva oficial van ser avisades que si veien entrar alguna persona estranya en llurs edificis respectius ho comunicessin tot seguit a

la Policia. Es va prohibir l'accés als terrats, fins i tot als propis habitants dels edificis. Es van fer registres a les cases dels voltants de l'Escola de Formació Professional Accelerada, inaugurada per Franco, etc.

Pocs dies abans de la visita, van ser detinguts més de 70 antifranquistes, la majoria d'ells obrers. Posteriorment, alguns d'ells han estat alliberats, quedant-ne actualment a la presó un grup d'uns 12 o 14, entre els que són coneguts, de moment, els noms del següents:

Carles Rebellón, ferroviari; Angel Rozas, vocal nacional del Sindicat de la Construcció; Josep Sugranyes, metal·lúrgic; Jaume Puig, metal·lúrgic; Josep Maria Sendrós, metal·lúrgic; Anton Guerra, vocal del Jurat d'Empresa de «La Sedoa» del Prat de Llobregat; Andreu Vera, obrer de «La España Industrial», i d'altres.

Tots ells han passat ja a la «Modelo». Els advocats que han nomenat no han pogut comunicar amb ells ni assabentar-se de l'estat del sumari. A Barcelona els diuen que el sumari és a Madrid i a Madrid que és a Barcelona. Els detinguts han estat sotmesos a la jurisdicció militar del tristament cèlebre coronel Eymar.

Dies més tard, amb motiu dels fets del Palau de la Música, van ser detinguts un cert nombre d'advocats, metges, estudiants, etc. de tendència democrata-cristiana, que van ser torturats per la policia i davant les protestes de moltes personalitats, alliberats, feta excepció de la d'ells que encara són a la presó.

Els detalls del fet s'expliquen en nota apart en aquest mateix número. El que interessa fer notar, però, és que si fins ara la Brigada Social només torturava els obrers i els estudiants i intel·lectuals titllats de comunistes o comunistitzants, la seva desesperació és tan gran en vista de l'amplitud que està prenent l'oposició al règim, que ja comença a no respectar les diferències que ella mateixa havia establert.

Un altre fet important és que la protesta contra les detencions i tortures ha mobilitzat molta gent i, ha obligat diverses personalitats i entitats (v.g. l'Abat de Montserrat, el Col·legi d'Advocats, etc.) a prendre posició pública contra el franquisme.

D'aquesta manera, la lluita per l'amnistia i la lluita contra el franquisme han guanyat noves perspectives. Les files de l'antifranquisme s'han ampliat i el govern ha hagut de fer marxa enrera.

A Madrid la força de la protesta nacional i internacional ha obligat a alliberar el novel·lista Lluís Goytisolo, l'obrer Joan Keyer, el pintor Isidre Balaguer, l'escultor Fernández Palazuelos i d'altres que estaven empresonats des de febrer.

TRIBUNA DEL PARTIT

Hem de guanyar nous militants

L'ascens de la lluita contra la dictadura de general Franco fa necessari i urgent de dotar el moviment de masses d'una sòlida direcció. Aquesta no és possible a Catalunya sense el reforçament de l'organització del P.S.U. Això planteja a tots els comunistes la gran tasca de guanyar per a les idees del marxisme-leninisme i l'acció combatent i orientadora del Partit, centenars de nous militants.

Avui, a conseqüència de les mobilitzacions de masses, són molts els obrers, pagesos i intel·lectuals que desitgen actuar més eficaçment contra la dictadura i busquen el Partit. D'aquest conjunt, destaquen les forces de la nova generació, els homes i dones de 18 a 40 anys. Es en aquesta direcció que hem d'orientar el treball de reclutament de militants i de creació de noves cèl·lules.

Es cert que estem avançant en aquesta direcció. Però no deixa d'observar-se la pervivència de velles incomprendiments, fins i tot en camarades responsables. Hi ha camarades que pensen que les organitzacions del Partit han d'estar formades per homes i dones «disposats a tot», que el Partit necessita solament pocs camarades però «provats i ben preparats políticament». El manteniment d'aquestes concepcions significa la renúncia al paper dirigent del Partit en el moviment de masses. Significa també frenar la necessària renovació dels nostres rengles.

Què es necessita, doncs, per a ser membre del Partit? Senzillament: acceptar el Programa del Partit i defensar-lo entre les masses, ser honest i sincer amb el Partit i saber guardar els secrets de l'organització davant les pressions de l'enemic. Es pot assegurar que la Catalunya existeixen milers d'homes i dones amb aquestes condicions. La nostra tasca és de convertir-los en militants, organitzar-los i educar-los.

També constitueix un frè per a obtenir nous militants el fet que certs camarades es couen en la seva pròpia salsa i, es limiten a conversar amb els antics camarades de presó o de la guerra, o amb els militants de la pròpia cèl·lula. La vida social d'aquest camarades és molt limitada i feta en cercles molt tancats on les possibilitats de contacte amb les masses i, principalment, amb la nova generació, són gairebé inexistents.

Per a reclutar un nombre important de nous militants, tots els camarades han de fer una vida molt activa en els llocs de treball, en les societats culturals i esportives, en les associacions professionals: allí on les masses fan la vida social. Així trobaran les condicions per a explicar les idees i la política del Partit i veuran les grans possibilitats que existeixen d'aportar a la nostra organització la saba dels nous militants. Es tracta, doncs, de guanyar militants, d'organitzar-los i, sobretot, de convertir en militants grups d'homes i dones d'avantguarda.

Es freqüent de descobrir un obrer, un pagès o un intel·lectual que actua en defensa dels interessos del poble. De segur que al seu voltant hi ha un cercle d'homes i dones actius que tenen influència en la massa. En guanyar aquest obrer per a les nostres idees, hem de tenir com a objectiu principal el de convertir aquest nucli en una organització del Partit.